

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (prvi senat)

z dne 13. septembra 2005*

V zadevi T-72/04,

Sonja Hosman-Chevalier, uradnica Komisije Evropskih skupnosti, stanujoča v Bruslju, ki jo zastopajo J.-R. García-Gallardo Gil-Fournier, E. Wouters in A. Sayagués Torres, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata J. Currall in M. Velardo, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka,

zaradi razglasitve ničnosti odločbe Komisije z dne 29. oktobra 2003, s katero je bil tožeči stranki zavržen izselitveni dodatek, določen v členu 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom za uradnike Evropskih skupnosti, in z njim povezani dodatki,

* Jezik postopka: francoščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (prvi senat),

v sestavi J. D. Cooke, predsednik, R. García-Valdecasas, sodnik, in V. Trstenjak, sodnica,

sodni tajnik: I. Natsinas, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave 5. aprila 2005

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

- ¹ Člen 69 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti, v besedilu, ki se uporabi za to zadevo (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), določa, da znaša izselitveni dodatek 16 % celote osnovne plače ter družinski dodatek in otroški dodatek za vzdrževanega otroka, do katerih je upravičen uradnik.

- 2 Člen 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom določa, da se odobri izplačilo izselitvenega dodatka v višini 16 % celote osnovne plače in družinski dodatek ter otroški dodatek za vzdrževanega otroka:

„a) uradniku:

- ki nima in nikoli ni imel državljanstva države, na ozemlju katere je kraj, kjer opravlja delo,

in

- ki ni imel, med obdobjem petih let, ki se izteče šest mesecev pred nastopom dela, običajnega bivališča ali ki je opravljal glavne poklicne dejavnosti na evropskem ozemlju navedene države. Za uporabo te določbe se ne upoštevajo položaji, ki izhajajo iz del, opravljenih za drugo državo ali mednarodno organizacijo.

[...]“

- 3 Člen 5(1), prvi pododstavek, Priloge VII h Kadrovskim predpisom določa, da dodatek za nastanitev, ki ustreza dvomesečni osnovni plači, če gre za uradnika, ki ima pravico do družinskega dodatka, ali enomesečni osnovni plači, če gre za

uradnika, ki nima pravice do tega dodatka, dobi uradnik, ki je imenovan za ta naziv, ki izpolnjuje pogoje za pridobitev izselitvenega dodatka ali ki dokaže, da je moral spremeniti prebivališče za izpolnitev obveznosti iz člena 20 Kadrovskih predpisov. Končno, glede na besedilo člena 10(1), prvi pododstavek, Priloge VII h Kadrovskim predpisom je uradnik, ki dokaže, da je moral spremeniti prebivališče za izpolnitev obveznosti iz člena 20 Kadrovskih predpisov za določen čas, upravičen do dnevnic.

Dejansko stanje

- 4 Tožeča stranka, avstrijska državljanka, je študirala in delala v Avstriji do 14. maja 1995. Od 15. maja 1995 do 17. marca 1996 je delala v Belgiji za Verbindungsbüro des Landes Tyrol, urad dežele Tirolske, ki je v Bruslju.

- 5 Od 18. marca 1996 do 15. novembra 2002 je bila tožeča stranka del osebja stalnega predstavništva Republike Avstrije pri Evropski uniji v Bruslju. V tej funkciji je sprva opravljala delo za Verbindungsstelle der Bundesländer (v nadaljevanju: VB), koordinacijski urad zveznih dežel za povezave dežel, in nato za Österreichischer Gewerkschaftsbund (v nadaljevanju: OGB), avstrijsko zvezo sindikatov.

- 6 Tožeča stranka je 16. novembra 2002 začela delati na Komisiji kot uradnica. Obdobje petih let, omenjeno v členu 4(1)(a), druga alineja, Priloge VII h Kadrovskim predpisom z učinki pridobitve izselitvenega dodatka, imenovano „referenčno obdobje“, je bilo določeno med 16. majem 1997 in 15. majem 2002.

- 7 Z dopisom z dne 8. aprila 2003 je generalni direktorat (GD) za kadrovske zadeve in administracijo tožečo stranko obvestil, da ji ne more odobriti izselitvenega dodatka.
- 8 Tožeča stranka je 7. julija 2003 vložila pritožbo na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov zoper ta dopis z dne 8. aprila 2003. Po elektronski pošti z dne 14. avgusta 2003 in po telefaksu 11. septembra 2003 je poslala dva dodatka k tej pritožbi.
- 9 Z dopisom z dne 29. oktobra 2003, o katerem je bila tožeča stranka seznanjena 3. novembra 2003, je organ, pristojen za imenovanja (v nadaljevanju: OPI), zavrnil pritožbo tožeče stranke.
- 10 Iz te odločbe izhaja, da so bili tožeči stranki izselitveni dodatek in z njim povezani dodatki zavrnjeni iz glavnega razloga, da se poklicne dejavnosti, ki jih je izvajala v Bruslju med referenčnim obdobjem, ne morejo šteti za „dela, opravljena za drugo državo“ v smislu izjeme, določene v členu 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom. OPI je menil, da če je bila VB res v prostorih stalnega predstavništva Republike Avstrije, je bila kljub temu ločen samostojen subjekt, izhajajoč iz Länder in dolžan braniti njihove interese, in ne interesov Bund (zvezne države). Glede OGB pa dokumenti, ki jih je poslala tožeča stranka, in zlasti njena pogodba o zaposlitvi, ne vsebujejo nobene označbe kakršne koli vezi z Republiko Avstrijo, zaradi česar se opravljeno delo za OGB prav tako ni moglo šteti za delo, opravljeno za to državo.

Postopek in predlogi strank

- 11 Tožeča stranka je 20. februarja 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila to tožbo.

- 12 Sodišče prve stopnje je 10. junija 2004 na podlagi člena 47(1) svojega poslovnika odločilo, da druga izmenjava vlog ni potrebna, saj spis zadostuje, da se strankam omogoči, da razvijejo svoje tožbene razloge in trditve v ustnem postopku, na kar tožeča stranka ni imela nobene pripombe.

- 13 Sodišče prve stopnje (prvi senat) je po poročilu sodnika poročevalca odločilo, da odpre ustni postopek. V okviru ukrepov procesnega vodstva je Sodišče prve stopnje pozvalo tožečo stranko, naj predloži nekatere dokumente. Tožeča stranka je to zahtevo izpolnila v določenem roku.

- 14 Stranke so predstavile stališča in odgovorile na vprašanja, ki jih je Sodišče prve stopnje zastavilo na obravnavi 5. aprila 2005. Med to obravnavo in na podlagi ukrepov procesnega vodstva je Sodišče prve stopnje odločilo, da v spis zadeve vloži odgovore na tožbo in dupliko, ki jih je Komisija vložila v zadevi T-83/03, Salazar Brier proti Komisiji. Stranke so bile zaslišane o teh dokumentih.

15 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- razglasi za nično odločbo z dne 29. oktobra 2003, s katero so bili zanjo zavrneni izselitveni dodatek in z njim povezani dodatki;

- Komisiji naloži plačilo stroškov.

16 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- tožbo zavrne kot neutemeljeno;

- tožeči stranki naloži plačilo njenih stroškov.

Predmet spora

17 Čeprav se predlogi tožeče stranke nanašajo na razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 29. oktobra 2003 o zavrnitvi pritožbe, vložene 7. julija 2003 na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov, zoper odločbo z dne 8. aprila 2003, je v skladu z ustaljeno sodno prakso namen te tožbe, da se zadeva, v zvezi z izpodbijanim dejanjem, zoper katero je bila vložena pritožba, predloži Sodišču prve stopnje (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 9. julija 1997 v zadevi Echauz Brigaldi in drugi proti

Komisiji, T-156/95, RecFP, str. I-A-171 in II-509, točka 23, in z dne 15. decembra 1999 v zadevi Latino proti Komisiji, T-300/97, RecFP, str. I-A-259 in II-1263, točka 30). Iz tega izhaja, da je namen te tožbe prav tako razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 8. aprila 2003, s katero so bili tožeči stranki zavrjnjeni izselitveni dodatek in z njim povezani dodatki.

Pravo

- 18 Tožeča stranka navaja tri tožbene razloge v podporo svoji tožbi. Prvi tožbeni razlog izhaja iz zmotno ugotovljenega dejanskega stanja. Drugi tožbeni razlog izhaja iz kršitve člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Tretji tožbeni razlog izhaja iz kršitve načela enakosti obravnavanja.
- 19 Najprej se preuči drugi tožbeni razlog, ki izhaja iz kršitve člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom

Trditve strank

- 20 Tožeča stranka zatrjuje, da je Komisija zmotno uporabila pravo s tem, da je potrdila, da se dela, ki jih je opravila tožeča stranka za VB in OGB pri stalnem predstavništvu

Republike Avstrije pri Evropski uniji, ne obravnavajo kot „dela, opravljena za drugo državo“ v smislu izjeme iz člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

- 21 Tožeča stranka v prvi vrsti poudarja, da je Komisija napačno razložila pojem države, ki ga določa izjema v členu 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Delala je za Republiko Avstrijo, in sicer neodvisno od tega, s katerim organom je imela pogodbeno razmerje. Tožeča stranka opozarja, da so Kadrovski predpisi kot izjemo od upoštevanja referenčnega obdobja uvedli položaje, ki izhajajo iz „del, opravljenih za drugo državo“. Ni torej pomembno, da se to delo opravi za ministrstvo ali drug upravni organ, saj je odločilen dejavnik ta, da je delo opravljeno za drugo državo. Po mnenju tožeče stranke Komisija ne more sprejeti drugačne odločitve, ker sta jo Republika Avstrija in Kraljevina Belgija opredelili kot del tehničnih in upravnih služb stalnega predstavništva Republike Avstrije pri Evropski uniji.
- 22 Drugič, tožeča stranka navaja, da je navedba Komisije, po kateri je stalno predstavništvo Republike Avstrije le ponudilo streho organoma – VB in OGB –, ki sta popolnoma samostojna glede na to državo, v nasprotju z dozdašnjim stališčem Komisije v zvezi z deli, opravljenimi za kako stalno predstavništvo. Avstrijsko stalno predstavništvo je pri belgijskih protokolarnih službah akreditiralo vse osebje VB in OGB. VB naj bi opravljal naloge, ki mu jih je naložila Republika Avstrija na podlagi svoje ustave. OGB naj bi bila del avstrijskih socialnih partnerjev in naj bi sodelovala pri sprejetju zakonodaje države s svojim mnenjem glede zakonodajnih predlogov ali pri drugih političnih projektih, kar je razlog, da je njeno osebje vključeno v stalno predstavništvo in podrejeno avstrijskemu veleposlaniku. Tožeča stranka torej zaključuje, da bi se dela, opravljena za VB in OGB v okviru stalnega predstavništva Republike Avstrije morala šteti za „dela, opravljena za drugo državo“ v smislu člena 4 (1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

- 23 Komisija navaja, da je treba tožbeni razlog zavrnuti, ker se obdobji, opravljenih v službi VB in OGB, ne more šteti za „dela, opravljena za drugo državo“ v smislu izjeme, določene v členu 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.
- 24 Komisija zatrjuje, da je treba izraz „dela, opravljena za drugo državo“ razlagati samostojno glede na različna nacionalna prava, da bi se izognili razlikam, kot je Sodišče to potrdilo v sodbi z dne 31. maja 2001 v združenih zadevah D in Švedska proti Svetu (C-122/99 P in C-125/99 P, Recueil, str. I-4319, točka 11). Tak pristop bi se vsiljeval zlasti zato, da bi se izognili različnemu obravnavanju, ki bi se lahko pojavilo med osebami, ki delajo pri isti instituciji, če bi to oznako morali razumeti kot napotilo na različna nacionalna prava. Stroga razlaga, ki bi jo predlagala, je v skladu z *ratio legis* člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Nasprotno bi razlaga tožeče stranke privedla do tega, da bi se štele za države vsi javni ali zasebni subjekti, katerim bi centralna vlada podelila notranje pristojnosti, kar pa ni namen zakonodajalca Skupnosti. Zakonodajalec se je skliceval na pojem „država“, medtem ko so v tistem obdobju že obstajale države s federalno strukturo, kar naj bi pomenilo, da če bi hotel razširiti ta pojem in v zadevno določbo vključiti politično-upravne delitve države ali regionalne skupnosti, bi to naredil izrecno.
- 25 Glede opravljenega dela za VB Komisija poudarja, da če drži, da avstrijski Länderji uživajo široke pristojnosti, ki jim jih je podelila ustava, to ne pomeni, da so Länderji države v smislu izjeme, določene v členu 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Po mnenju Komisije se lahko le dela, ki jih opravi organ, katerega dejavnost bi povzročila učinke na vsem ozemlju države, štejejo za dela, opravljena za drugo državo. Tak bi bil primer Länderjev, katerih namen je izvajanje pooblastil na njihovem ozemlju in, v vsakem primeru, v interesu le njihovega ozemlja. Poleg tega tožeča stranka ne bi mogla iz dejstva, da je uživala diplomatski status med službo pri VB, zaključiti značaja države tega organa. Ni imela pravega diplomatskega statusa, ampak status upravnega in tehničnega osebja, in poleg tega niti ni trdila, da

je uživala diplomatski status na podlagi Dunajske konvencije z dne 18. aprila 1961 o diplomatskih odnosih, ampak le določene ugodnosti, vezane na ta status.

- 26 Glede dela, opravljenega v službi OGB, Komisija meni, da ta organ predstavlja izključno zasebne interese.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 27 V skladu z ustaljeno sodno prakso je razlog za obstoj izselitvenega dodatka izravnava stroškov in osebnih neugodnosti, ki izhajajo iz trajnega opravljanja dela v državi, s katero uradnik ni vzpostavil trajnih vezi pred nastopom dela (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 30. marca 1993, Vardakas proti Komisiji, T-4/92, Recueil, str. II-357, točka 39; z dne 14. decembra 1995 v zadevi Diamantaras proti Komisiji, T-72/94, RecFP, str. I-A-285 in II-865, točka 48, in z dne 28. septembra 1999 v zadevi J proti Komisiji, T-28/98, RecFP, str. I-A-185 in II-973, točka 32). Da se take trajne vezi lahko vzpostavijo in da uradnik izgubi izselitveni dodatek, zakonodajalec zahteva, da ima uradnik običajno prebivališče ali da opravlja glavno poklicno dejavnost med obdobjem petih let v državi kraja, kjer opravlja delo (zgoraj navedena sodba Diamantaras proti Komisiji, točka 48).

- 28 Prav tako je treba opozoriti, da je v členu 4(1)(a), druga alineja, Priloge VII h Kadrovskim predpisom določena izjema v korist uradnikov, ki so opravljali delo za drugo državo ali mednarodno organizacijo med referenčnim obdobjem petih let, ki se izteče šest mesecev pred njihovim nastopom dela. Razlog za to izjemo je dejstvo, da se za te uradnike pod takimi pogoji ne more šteti, da so vzpostavili trajne vezi z državo, kjer delajo iz razloga začasnosti njihove napotitve v to državo (sodbi Sodišča z dne 15. januarja 1981 v zadevi Vutera proti Komisiji, 1322/79, Recueil, str. 127, točka 8, in z dne 2. maja 1985 v zadevi De Angelis proti Komisiji, 246/83, Recueil, str. 1253, točka 13).

- 29 Vprašanje, ki se zastavlja, je, ali se morajo dela, ki jih je tožeča stranka opravila v okviru stalnega predstavništva Republike Avstrije pri Evropski uniji v Bruslju, med referenčnim obdobjem šteti, kot zatrjuje tožeča stranka, za dela, opravljena za državo v smislu člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Pojem države, določen v tem členu, se nanaša le na državo kot pravno osebo in enotni subjekt mednarodnega prava ter njenih organov oblasti.
- 30 Ne oporeka se, da se dela, opravljena za organe, kot so stalno predstavništvo države članice pri Evropski uniji ali veleposlaništva države, štejejo za dela, opravljena za državo v smislu člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom.
- 31 V tem primeru iz spisa izhaja, da je tožeča stranka delala v okviru stalnega predstavništva Republike Avstrije pri Evropski uniji v Bruslju kot članica osebja tega predstavništva v referenčnem obdobju, bodisi od 16. maja 1997 do 15. maja 2002.
- 32 Potrdilo stalnega predstavništva Republike Avstrije pri Evropski uniji z dne 7. avgusta 2002 potrjuje, da je bila tožeča stranka „del upravnega in tehničnega osebja stalnega predstavništva [Republike] Avstrije pri Evropski uniji od 18. marca 1996“, kar pomeni med vsem referenčnim obdobjem.
- 33 Dopis stalnega predstavništva Republike Avstrije, naslovljen na ministrstvo za zunanje zadeve, gospodarstvo in razvojno sodelovanje Kraljevine Belgije z dne 9. marca 1996, potrjuje, da je to predstavništvo od belgijskih organov zahtevalo posebno osebno izkaznico na ime tožeče stranke zaradi začetka njenega dela na tem predstavništvu 18. marca 1996. Prav tako dopis z dne 26. aprila 1996 belgijskega zunanjega ministrstva potrjuje dejstvo, da so belgijski organi na stalno predstavništvo Republike Avstrije poslali posebno osebno izkaznico na ime tožeče

stranke. Temu dopisu je bila priložena kopija zadevne osebne izkaznice, izdane 16. aprila 1996 in veljavne do 16. aprila 2000 in na kateri je bilo napisano, da je tožeča stranka članica upravnega in tehničnega osebja stalnega predstavništva Republike Avstrije. Poleg tega, posebne izkaznice, ki so jih tožeči stranki podelili belgijski organi, kažejo, da je bila veljavnost te izkaznice podaljšana do 16. aprila 2003.

- 34 Dopis, ki ga je stalno predstavništvo Republike Avstrije poslalo belgijskim organom 21. januarja 2003, dokazuje, da je to predstavništvo belgijskemu ministrstvu za zunanje zadeve sporočilo, da je „[tožeča stranka], članica upravnega in tehničnega osebja na predstavništvu, dokončno zapustila to predstavništvo“ in da je bila torej vrnjena njena posebna osebna izkaznica.
- 35 Končno je tožeča stranka pri belgijskih organih vložila zahtevo za oprostitev davka na dodano vrednost (DDV) kot članica upravnega in tehničnega osebja stalnega predstavništva Republike Avstrije za nakup določenih blaga in storitev, namenjenih njeni osebni uporabi. Prav tako dopis uprave za finance ministrstva regije Bruselj – prestolnica navaja, da je bila tožeča stranka oproščena regionalnih davkov na nepremičnine za leto 1997 glede na to, da je za njo veljala Dunajska konvencija z dne 18. aprila 1991 o diplomatskih odnosih.
- 36 Iz vseh teh elementov nedvomno izhaja, da je bila tožeča stranka članica osebja stalnega predstavništva Republike Avstrije, da je bila podrejena veleposlaniku, ki je stalni predstavnik Republike Avstrije pri Evropski uniji in da je bil njen status enak kot status drugih zaposlenih pri tem predstavništvu. Torej je treba dela, ki jih je tožeča stranka opravila za stalno predstavništvo Republike Avstrije, med celotnim referenčnim obdobjem šteti za dela, opravljena za to državo.

- 37 Ta zaključek ni potrjen s trditvami Komisije, po katerih tožeča stranka s tem, da je delala v okviru tega stalnega predstavništva, ni delala za Republiko Avstrijo, saj je opravljala dela za VB in OBG, ki sta organa, katerih naloga je varovanje interesov Länderjev in sindikatov, in ne državnih.
- 38 Komisija je v podporo svoji navedbi razvila niz trditev, temelječih na učinkih in obsegu pristojnosti avstrijskih Länderjev, VB in OGB ter njihovih odnosov z državo na podlagi avstrijskega nacionalnega prava.
- 39 Navedba Komisije ni utemeljena.
- 40 Navedba dejansko temelji, kot je bilo povedano, na elementih avstrijskega nacionalnega prava in je iz tega razloga v nasprotju z zahtevami enotne uporabe prava Skupnosti in načelom enakosti, iz katerih izhaja, da je treba izrazom določbe prava Skupnosti, ki ne vsebuje nobene izrecne napotitve na pravo držav članic za določitev njenega pomena in obsega, v vsej Skupnosti dati samostojno in enotno razlago, ki jo je treba najti ob upoštevanju konteksta določbe in z zadevno ureditvijo zasledovanega cilja. Ob odsotnosti izrecne napotitve lahko uporaba prava Skupnosti vsebuje, glede na okoliščine primera, sklicevanje na pravo držav članic, kadar sodnik Skupnosti ne more najti v pravu Skupnosti ali v splošnih načelih prava Skupnosti elementov, ki bi mu omogočili, da bi presodil vsebino in obseg s samostojno razlago (sodba Sodišča z dne 18. januarja 1984 v zadevi Ekro, 327/82, Recueil, str. 107, točka 11; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 18. decembra 1992 v zadevi Díaz García proti Parlamentu, T-43/90, Recueil, str. II-2619, točka 36, in z dne 28. januarja 1999 v zadevi D proti Svetu, T-264/97, RecFP, str. I-A-1 in II-1, točki 26 in 27, potrjena z zgoraj navedeno sodbo D in Švedska proti Svetu), Priloge VII h Kadrovskim predpisom. V tem primeru napotitev na avstrijsko pravo ni nujna, ker ni oporekano, da je stalno predstavništvo pri Evropski uniji države članice del organov države v smislu člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

- 41 Poleg tega si ta navedba Komisije sama nasprotuje s svojim stališčem v tej zadevi, kar pomeni, da je treba izraz „dela, opravljena za drugo državo“ razlagati samostojno glede na različna nacionalna prava, da se izogne razlikam, kot je Sodišče potrdilo v zgoraj navedeni sodbi D in Švedska proti Svetu (točka 11). Še več, ta navedba nasprotuje stališču, ki ga je sama izrazila hkrati v drugih zadevah, vloženi pred Sodiščem prve stopnje, glede istega vprašanja, kot je to, ki se zastavlja v tej zadevi. Tako je v zadevi T-83/03, Salazar Brier proti Komisiji, Komisija odločno podprla v svoji dupliki, vloženi 30. septembra 2003, da so organi, kot so stalna predstavništva pri Evropski uniji, vključeni v izraz „država“ člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom in da so ti preudarki veljali ne glede na posamezne naloge, ki jih je opravljala oseba v teh organih. Navajala ja, da ni bilo nujno analizirati posameznih in posebnih nalog, ki jih je opravil uradnik, ki je delal za stalno predstavništvo, če je dejstvo, da je ta uradnik opravljal dejavnost za ta organ in da je bil ta vključen v pojem „država“ v smislu izjeme, določene v členu 4(1)(a), druga alineja, Priloge VII h Kadrovskim predpisom, zadostovalo, da se ta določba uporabi.
- 42 Torej zadostuje, da oseba opravlja poklicno dejavnost za organ, ki je del države, v navedenem smislu, kot je stalno predstavništvo, da je popolnoma pokrita z izjemo, določeno v členu 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom ne glede na posamezne in posebne naloge, ki jih je opravila v okviru tega organa. Sicer bi bilo treba opraviti podrobno analizo nalog in funkcij, opravljenih z vidika nacionalnega prava, kar bi bilo v nasprotju z zgoraj navedenimi zahtevami. In to toliko bolj, ker vsaka država članica izključno sama organizira svoje službe, kot se ji zdi najbolj primerno, in določi tudi cilje in naloge, ki jih dodeli svojim uradnikom in zaposlenim.
- 43 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, ne da bi bile preučene trditve Komisije, temelječe ne določbah avstrijskega nacionalnega prava, da je treba dela, ki jih je tožeča stranka opravila za stalno predstavništvo Republike Avstrije med referenčnim obdobjem, šteti za dela, opravljena za državo v smislu člena 4 Priloge VII h Kadrovskim

predpisom. Zato je treba ta leta izničiti in jih ne upoštevati v skladu s to določbo. Ob upoštevanju dejstva, da je tožeča stranka delala v okviru stalnega predstavništva Republike Avstrije od 18. marca 1996 in med celotnim referenčnim obdobjem, mora biti zgoraj navedeno obdobje petih let med 18. marcem 1991 in 17. marcem 1996.

- 44 Vendar je dovolj, da se v tem pogledu zaključi, da tožeča stranka ni živela niti opravljala najmanjše poklicne dejavnosti v Belgiji pred 15. majem 1995, dnev, ko je odšla v Bruselj delat za urad tirolske dežele. Ker tožeča stranka ni običajno prebivala v Bruslju med obdobjem petih let, predvidenih v členu 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom, izpolnjuje pogoje, določene s to določbo za izselitveni dodatek.
- 45 Iz navedenega izhaja, da je Komisija po krivici zavrnila izničenje obdobja, v katerem je tožeča stranka delala v okviru stalnega predstavništva Republike Avstrije, in zato menila, da ne izpolnjuje pogojev za odobritev izselitvenega dodatka, določenega v členu 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.
- 46 Zato je treba pritrditi drugemu tožbenemu razlogu, ki izhaja iz kršitve člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom.
- 47 Zato, in ne da bi bilo treba odločati o drugih tožbenih razlogih tožeče stranke, se ugotovi, da je ta tožba utemeljena, in razglasi sporne odločbe za nične v delu, v katerem zavračajo tožeči stranki izselitveni dodatek.

Dodatki, povezani z izselitvenim dodatkom

Trditve strank

- 48 Tožeča stranka predlaga, če se ji prizna pravica do izselitvenega dodatka, naj se uporabi sodna praksa, ki izhaja iz sodbe Sodišča z dne 28. maja 1998 v zadevi Komisija proti Lozano Palacios (C-62/97 P, Recueil, str. I-3273), na podlagi katere je samodejno upravičena do dnevnic in dodatka za nastanitev.
- 49 Komisija meni, da ta sodna praksa za ta primer ne velja, saj tožeča stranka nima pravice do izselitvenega dodatka.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 50 Sodišče prve stopnje poudarja, da člen 5(1), prvi pododstavek, Priloge VII h Kadrovskim predpisom določa, da dodatek za nastanitev, ki ustreza dvomesečni osnovni plači, če gre za uradnika, ki ima pravico do družinskega dodatka, ali enomesečni osnovni plači, če gre za uradnika, ki nima pravice do tega dodatka, dobi tisti uradnik, ki izpolnjuje enega od dveh naslednjih alternativnih pogojev, kar pomeni, da bodisi izpolnjuje pogoje za pridobitev izselitvenega dodatka bodisi dokaže, da je moral spremeniti prebivališče za izpolnitev pogojev iz člena 20 Kadrovskih predpisov (sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. decembra 1996 v zadevi Lozano Palacios proti Komisiji, T-33/95, RecFP, str. I-A-575 in II-1535, točki 57 in 58, potrjena od Sodišča o pritožbi z zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Lozano Palacios, točke od 20 do 22).

- 51 Ker dodatek za nastanitev, določen v členu 5(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom dobi uradnik, ki izpolni pogoje za pridobitev izselitvenega dodatka, se šteje, da ima tožeča stranka pravico do dodatka za nastanitev.
- 52 Glede dnevnic je treba opozoriti, da te niso vezane na izselitveni dodatek in da seodobrijo izključno, v skladu s členom 10(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, uradniku, ki dokaže, da je moral spremeniti prebivališče za izpolnitev pogojev iz člena 20 Kadrovskih predpisov. Tožeča stranka ni zaprosila za dnevnic med vložitvijo upravne pritožbe, zato je točka predlogov o odobritvi teh dnevnic nedopustna.
- 53 Iz navedenega izhaja, da je prav tako treba razglasiti za nične sporne odločbe v delu, v katerem so tožeči stranki zavrnila izselitveni dodatek.

Stroški

- 54 Na podlagi člena 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se neuspeli stranki na predlog naloži plačilo stroškov. Komisiji ni uspelo, zato se ji v skladu s predlogi tožeče stranke naloži plačilo vseh stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (prvi senat)

razsodilo:

- 1. Odločbi z dne 8. aprila in 29. oktobra 2003 se razglasita za nični, če zavrneta tožeči stranki odobritev izselitvenega dodatka, določenega v členu 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom za uradnike Evropskih skupnosti, in dodatek za nastanitev, določen v členu 5(1) te priloge.**
- 2. V preostalem delu se tožba zavrne.**
- 3. Komisija nosi vse stroške.**

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 13. septembra 2005.

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Sodni tajnik

Predsednik

H. Jung

J. D. Cooke